

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC BAZIL proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 6019/02)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK
11. dubna 2006**

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Bazil proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda,*

A. B. BAKA,

R. TÜRMEŇ,

K. JUNGWIERT,

M. UGREKHELIDZE,

paní D. JOČIENĚ,

pan D. POPOVIĆ, *soudci,*

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce,*

po poradě konané dne 21. března 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 6019/02) směřující proti České republice, kterou na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) dne 23. ledna 2002 podala k Soudu paní Ruth Bazil („stěžovatelka“), občanka České republiky.

2. Stěžovatelku zastupuje pan V. Jablonský, advokát působící v Praze 1. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Soud dne 13. prosince 2004 rozhodl oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatelka se narodila v roce 1938, bydliště má v Kensingtonu ve Spojených státech amerických.

5. Rodiče stěžovatelky byli vlastníky nemovitostí. Blíže neurčeného data opustili bývalé Československo a usadili se ve Spojených státech amerických. V roce 1974 se nemovitosti, které opustili, staly majetkem státu.

6. Dne 26. října 1995 podala stěžovatelka na základě zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, žalobu na vydání věci proti společnosti, v jejímž držení se předmětný majetek nacházel. Žaloba byla Okresnímu soudu v Teplicích doručena dne 30. října 1995.

7. Dne 11. října 1996 informoval soud stěžovatelku o tom, že ústní jednání se bude konat dne 7. listopadu 1996.

8. Dne 14. ledna 1997 se konalo další ústní jednání, které bylo odročeno na žádost stěžovatelčina právního zástupce, který neměl doklad o českém státním občanství své klientky.

9. Dne 6. února 1998 předložil právní zástupce soudu doklad o tom, že stěžovatelka je občankou České republiky. Soud pak dne 2. srpna 2000 konal další jednání; shledal, že

žalovaná strana zanikla a stěžovatelce nařídil, aby v této souvislosti navrhla další procesní kroky. Stěžovatelka tak učinila dne 11. srpna 2000.

10. Dne 8. listopadu 2000 okresní soud po jednání konaném dne 18. října 2000 zamítl stěžovatelčinu žalobu na vydání věci. Dne 22. prosince 2000 se stěžovatelka proti tomuto rozsudku odvolala. Podle stanoviska vlády bylo odvolání příslušnému soudu doručeno dne 28. prosince 2000.

11. Dne 7. září 2001 se stěžovatelka se svou ústavní stížností, v níž namítala nepřiměřenou délku řízení, obrátila na Ústavní soud.

12. Dne 22. října 2001 Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek okresního soudu ze dne 8. listopadu 2000 potvrdil.

13. Dne 13. listopadu 2001 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatelky s tím, že v průběhu řízení nepodala stížnost na průtahy k předsedům příslušných soudů.

14. Dne 10. září 2002 Nejvyšší soud odmítl dovolání stěžovatelky.

15. Dne 23. března 2004 Ústavní soud odmítl další ústavní stížnost, kterou stěžovatelka podala dne 4. ledna 2002 a která se týkala věci samé.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

16. Stěžovatelka tvrdí, že její záležitost nebyla projednána v „přiměřené lhůtě“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní :

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

A. K přijatelnosti

17. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy; jiný důvod nepřijatelnosti Soud neshledal.

B. K odůvodněnosti

18. Vláda s tvrzením stěžovatelky nesouhlasí a nepovažuje celkovou dobu řízení za nepřiměřenou. Přitom zdůrazňuje, že během podstatné části řízení nenastala žádná delší období nečinnosti soudů, a poznamenává, že celkovou délku řízení ovlivnilo rovněž chování samotných účastníků řízení.

19. Relevantní období započalo dne 30. října 1995 a skončilo dne 23. března 2004. Délka řízení tedy celkem činila osm let a téměř pět měsíců pro čtyři stupně soudní soustavy.

20. Soud připomíná, že přiměřenost délky soudního řízení je třeba hodnotit s ohledem na složitost věci, chování účastníků řízení a zejména stěžovatelky, postup vnitrostátních orgánů a případně též podle toho, co je pro stěžovatele v řízení v sázce (viz např. *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

21. Soud souhlasí s tvrzením vlády, že řízení muselo být dvakrát odročeno na žádost právního zástupce stěžovatelky, který předložil doklad o českém státním občanství své klientky až dne 6. února 1998, tj. více než dvanáct měsíců po druhém odročení (viz § 7 až 9 výše).

22. Soud nicméně shledal některé průtahy v řízení především u okresního soudu, který projednával žalobu stěžovatelky na prvním stupni; okresnímu soudu trvalo rok a jeden měsíc,

než konal první jednání (viz § 6 a 7 výše), a rozsudek vynesl teprve dva roky a osm měsíců poté, kdy stěžovatelka předložila doklad o českém státním občanství (viz § 9 a 10 výše). Nadto Ústavní soud potřeboval k projednání druhé ústavní stížnosti stěžovatelky více než dva roky a dva měsíce (viz § 15 výše).

23. Po posouzení všech skutečností, které mu byly přeloženy, se Soud domnívá, že vláda neuvedla žádnou skutečnost ani argument, které by mohly v projednávané věci vést k odchylnému závěru. S ohledem na svou judikaturu v dané oblasti se Soud domnívá, že délka řízení délka je nadměrná a neodpovídá požadavku na jeho „přiměřenou délku“.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1 K ÚMLUVĚ

24. Stěžovatelka namítá, že v důsledku délky soudního řízení bylo porušeno její právo na pokojné užívání majetku, zaručené článkem 1 Protokolu č. 1.

25. Soud poznamenává, že v projednávaném případě se stěžovatelka obrátila na vnitrostátní soudy se žalobou na vydání nemovitostí, které dříve vlastnili její rodiče. Tímto krokem se stěžovatelka domáhala přiznání vlastnického práva, které jí v době podání návrhu na zahájení řízení nesvědčilo. Předmětem takto zahájeného řízení tudíž nebyl „existující majetek“ stěžovatelky. Restituční žaloba byla ostatně zamítnuta vnitrostátními soudy, které vyložily příslušné právní předpisy v neprospěch stěžovatelky. Stěžovatelka se proto nemůže dovolávat „legitimního očekávání“, které musí být konkrétnější a zakládat se na zákonném ustanovení nebo na právním aktu, jakým je například soudní rozhodnutí (viz *Gratzinger a Gratzingerová proti České republice* (rozh.), č. 39794/98, ESLP 2002-VII, § 73). Nelze tedy tvrdit, že délka restitučního řízení měla na majetek stěžovatelky vliv.

26. Z toho plyne, že tuto část stížnosti je třeba odmítnout pro zjevnou neopodstatněnost v souladu s článkem 35 odst. 3 a 4 Úmluvy.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

27. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

28. Stěžovatelka podala návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění opožděně. Soud se proto domnívá, že není namístě jí z tohoto titulu přiznávat jakoukoli částku.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou, pokud se jedná o námitku týkající se nepřiměřené délky řízení, zbytek stížnosti prohlašuje za nepřijatelný;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.
3. *odmítá* návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 11. dubna 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda

